

РЕШЕНИЕ

№ 11653

гр. София, 11.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **3849** по описа за **2024** година докладвано от съдия Танка Цонева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от А. И. М. чрез пълномощника му –адв.Р. К. - САК срещу Решение № 875/20.02.2024 г. по НАХД № 15490/2023 г. по описа но СРС, НО, 12 състав. С обжалваното решение е потвърдено НП № 23-4332-009711/01.06.2023 г., с което на жалбоподателя М. за нарушение по чл.6, т.1 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 100 лева и за нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП му е наложена „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

На първо място, в жалбата се излагат доводи за несъгласие с извода на съда в обжалваното решение, че към момента на извършване на полицейската проверка касаторът А. М. имал качеството водач на МПС.

На следващо място, в жалбата се твърди, че неправилно СРС не е приел и коментирал като доказателство наличието на две отрицателни проби за употреба на алкохол, взети от М. на 16.05.2023 г. в 23:58:35 часа и на 17.05.2023 г. в 01:37:54 часа.

По –нататък в жалбата се сочи, че в оспореното решение съдът не е изложил никакви мотиви защо приема показанията на св.Л. Г. като недостоверни и не е подложил на анализ същите. Освен това е оставил без уважение доказателствените

искания на защитата за събиране на писмени и гласни доказателства, поради което съществено е ограничил правото на защита на нарушителя и е възприел в обжалваното решение фактическа обстановка, която не съответствала на действителната такава, като в подкрепа на това твърдение са изложени пространни аргументи в жалбата.

Излагат се и съображения за допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на процесното наказателно постановление - чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН – липсвало посочване на датата и мястото на нарушението, обстоятелствата при които е извършено и доказателствата, които го потвърждават. В наказателното постановление липсвала и обосновка относно размера на наложените наказания на нарушителя.

По изложените аргументи се отправя молба към съда да се произнесе с решение, с което да отмени въззивното решение и да постанови такова, с което да отмени издаденото НП. При такъв изход на правния спор се претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение пред двете съдебни инстанции.

В проведеното по делото съдебно заседание касаторът се явява лично и с пълномощника си –адв.К.. Последният в дадения ход по същество на делото поддържа касационната жалба и пледира за отмяна на обжалваното въззивно съдебно решение, като незаконосъобразно, неправилно и несъобразено с доказателствата по делото. Претендира присъждане на сторените разноски пред двете инстанции.

Ответникът – Началник група в СДВР, не се явява и не се представлява.

Прокурорът от СГП счита, че атакуваното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно, поради което предлага същото да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което същата е процесуално допустима.

Настоящият състав намира, че обжалваното решение е постановено от компетентен съд, в рамките на правомощията му, по отношение на акт, който подлежи на въззивен съдебен контрол, поради което е валидно и допустимо. Решаващият извод на районния съд, обаче е направен при нарушение на процесуалните правила и неправилно приложение на закона. В случая не са събрани всички необходими гласни и писмени доказателства, относими към фактите, предмет на доказване по делото, от които по безспорен начин да се установяват обстоятелствата от значение за правилното решаване на правния спор. При обсъждане на събраните доказателства районният съд е допуснал нарушения, които са довели до неправилно приложение на закона. В тази връзка на първо място, следва да се отбележи, че от текста на оспорваното решение не става ясно дали процесното наказателно постановление се обжалва в цялост или само относно второто нарушение – по чл.174, ал.3 от ЗДвП. В мотивите на атакуваното решение липсва какъвто и да било доказателствен анализ относно осъществяване на нарушението по чл.6, т.1 от ЗДвП, в каквато насока не са събрани и никакви доказателства – не е разпитан свидетелят –очевидец А. Г. Т. –подадал сигнала за това, че лек автомобил е преминал на червен сигнал на светофарната уредба, не са изискани и приобщени видеозаписи от камерите на процесното кръстовище (доколкото в кориците на делото са налице данни, че такива

записи са били налични). Действително според разпоредбата на [чл. 189, ал. 2 от ЗДвП](#) редовно съставените актове по [този закон](#) имат доказателствена сила до доказване на противното, но СРС в производството по [чл. 58д и сл. от ЗАНН](#) прилага субсидиарно [НПК](#), а съгласно [чл. 14, ал. 2 от НПК](#) доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила. Ето защо нормата на [чл. 189, ал. 2 от ЗДвП](#) противоречи на основен принцип в наказателния процес [/чл. 14, ал. 2 от НПК/](#), а съдът е длъжен да прилага нормата на кодекса, която в случая е и основен принцип. Съгласно практиката на ЕСПЧ производството по налагане на административни наказания е наказателно санкционно производство, като при всички случаи следва да се съобрази принципът, че нито едно доказателство/доказателствено средство не може да има предварително определена сила.

По-нататък следва да се отбележи, че в мотивите на съда изобщо не са споменати и обсъдени възраженията на нарушителя, направени при предявяване на АУАН, както и не е направена съпоставка на същите със събраните по делото доказателства – свидетелските показания на св. Л. Г. (които СРС бланкетно приема за опит за изграждане на защитна версия на нарушителя, без изобщо да ги анализира и съпостави с останалите събрани по делото доказателства) и приложеното писмено доказателство – разпечатка от паметта на „Алкотест дрегер 7510“, сериен № ARNS-0138, в която под проби № 3784 и 3785, фигурират две отрицателни такива, взети съответно на 16.05.2023 г. в 23:58:35 часа и на 17.05.2023 г. в 01:37:54 часа (л.60 от делото), като СРС е приел, че „в периода от 23:58:35 ч. на 16.05.2023 г. до 01:37:54 часа на 17.05.2023 г. няма отчета проба, била тя и отрицателна“. Липсва отговор на възраженията на жалбоподателя, че многократно е бил принуден да издиша въздух в техническото средство. За установяване на този факт е следвало да бъде разпитан поне един от полицейските служители на ОПП – СДВР, пристигнали на място, за да извършат съответните тестове, респ. лично възприели поведението на А. М..

Доказателствено необезпечен е и изводът на СРС, че от „текста на АУАН и съдържанието на протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества е видно, че М. е тестван за употреба на упойващи и наркотични вещества в 00:43 часа и приблизително тогава е отказал да бъде тестван за алкохол“. В тази връзка следва да се отчете, че в обстоятелствената част както на АУАН, така и на НП липсва описано, че М. е бил тестван за употреба на наркотични вещества и че резултатът от този тест е бил отрицателен. Освен това в кориците на делото, липсва приложен цитирания в съдебното решение протокол, на чието съдържание се позовава съдът.

На следващо място, при извършената проверка настоящият касационен състав констатира, че в атакуваното съдебно решение липсват мотиви дали АУАН и НП отговарят на реквизитите на [чл. 42](#) и [чл. 57, ал. 1 от ЗАНН](#), тъй като от страна на жалбоподателя са били направени възражения за допуснати процесуални нарушения в хода на административно-наказателното производство.

Предвид посочените съществени нарушения на процесуалните правила по смисъла на [чл. 348, ал. 3, т. 1](#) и [т. 2 от НПК](#) касационният състав приема, че жалбата, с която е сезиран е основателна, а решението на СРС следва да бъде отменено и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на съда със задължителните указания по приложението на закона, посочени по-горе.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал.2 от АПК, Административен съд

София – град, IV касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 875/20.02.2024 г., постановено по НАХД № 15490/2023 г. по описа на СРС, НО, 12 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1.....

2.....